

09 — Коли б я написав сучасний рубайят (із книги "На мілині життя у морі часу")

Олександр Грязнов

* * *

Хоч мрійник я в душі, та знаю, що навряд
Поставить хтось мене в один з Хаямом ряд.
Але не знаю я: чи хоч почнуть читати,
Коли б я написав сучасний рубаят?

* * *

Куди ми ідемо? З'явилися звідкіль?
Чи ставимо собі якусь високу ціль?
Чому і досі ми блукаємо світами,
Як неприкаяних шабашників артіль?

* * *

Щоб серед злиднів, розбрату й незгод
Не розчинився безвісти народ,
Хай кожен зробить те, на що він здатний,
Але не жде за це винагород.

* * *

Хоч люди – різних вірувань і рас,
Та щось таки єднає в світі нас.
Свої проблеми в кожного народу,
А спільні лиш планета, Сонце й час.

* * *

Не дозволяй собі забути хоч на мить,
Що від сваволі нас ніщо не боронить.
Державний апарат – то засіб для насильства,
Який ніхто повік не здатний відмінить.

* * *

Не тішився колись у Римі бідний люд,
Що Цезарю кинджал встромив між ребра Брут.
Не тішимося і ми, коли в структурах влади

Беруться за чуби чи втоптують у бруд.

* * *

Мій друже молодий, сприйми мою пораду:
Безпечніше за все не зачіпати владу.
Нехай тебе своїм прибічником вважають,
То здуру ще й дадуть чи пільгу, чи посаду.

* * *

У роздуми тяжкі я часто поринаю.
Багато є задач, а розв'язку не знаю.
Як хочеться мені, щоб українська мова
Звучала повсякчас від Дону до Дунаю!

* * *

Не дивлячись на нашу обережність,
Ми все ж оголосили незалежність.
Та наша самостійність непомітно
В свою перетворилась протилежність.

* * *

Свідомо підняли ми власне знамено,
Тож мусим борсатись, щоб не піти на дно.
І хоч підстави є не шанувати владу,
Але сприяти їй потрібно все одно.

* * *

У нашій владі більше ідіотів,
Аніж, принаймні, справжніх патріотів.
Тому-то наша рідна Україна
І досі ще вовтузиться в болоті.

* * *

Біда, коли ведуть кухарки й свинопаси
До світлої мети сліпі народні маси.
Не буде ні ладу, ні толку, ні пуття,
Коли їх поводить – ні риба, ані м'ясо.

* * *

Життя для упередженого ока –
Картина примітивна й однобока.

Коли не бачиш, друже, перспективи,
Не варто з себе корчити пророка.

* * *

Людино! З незворушністю чола
Ти твориш праведні й неправедні діла.
Ти зневажаєш Смерть, коли вона далеко,
І, гідність втративши, плазуєш, як прийшла.

* * *

Ми лаємо життя за швидкоплинність,
За суєтність, обмеженість і тлінність.
Для когось честь дорожча за життя,
Однак життя – то щонайвища цінність.

* * *

У спеку і в мороз, у дощ і в снігопад
Дорогою життя бредеш ти наздогад.
Не залишай добра на цьому перехресті:
Ніколи ти за ним не вернешся назад.

* * *

Не бачить невиправний песиміст
Мету життя, його таємний зміст.
Його хвилює лиш проблема смерті,
Коли вона встає на повний зріст.

* * *

Усе, що дороге для люблячих сердець,
Все відбирає смерть, все зводить нанівець.
Як можна, знаючи про це, спокійно жити?
Безглузде і життя, безглуздий і кінець!

* * *

Як жаль, що все мине: і юності буяння,
І запал, і краса, і ніжність, і кохання.
Не вірисься у це! До краю, до загибелі
Надія тішить нас і кидає остання.

* * *

Радіймо радості, печальмося печалі.

Хоч що би сталося, а треба жити далі.
Лиш про одне не варто забувати:
Короткі радощі, а прикрощі тривалі.

* * *

Немає гірше, ніж лежать в лікарні,
Хоч би й були умови там шикарні.
Коли вже втрапив ти у цю халепу,
Надії на одужання примарні.

* * *

Життя прожити - справа не легка:
Нерідко лихо на шляху спітка.
Найтяжче горе - втратити дитину,
Хоч кожна втрата болісна й гірка.

* * *

Смерть, що чатує в тебе за плечем,
І геніїв карає, і нікчем.
Усе життя доводиться людині
Ходити під загрозливим мечем.

* * *

Говоримо собі, від сліз не стерши сіль,
Що мертві є десь Там і бачать нас Звідтіль.
Нічого "там" нема, бо є лиш "тут" і "зараз".
Все інше - вигадки, щоб притлумити біль.

* * *

Навіщо марно мучитись тому,
Що все одно відійдемо в пільму?
Найвища мудрість в тому, щоб любити
Земне життя усупереч всьому.

* * *

Не сіпайся, спинися, почекай
І думку полохливу не злякай.
Розважливо міркуй і самотійно,
Та істину даремно не шукай.

* * *

Що для людини істина? Вона –
Це правда, безсумнівна і ясна.
Та в кожного своя, окрема правда
І погляд свій, а істина – одна.

* * *

Не скаржись, що шляхи твої круті,
Комфорт не той і почесі не ті.
Май розум щоб тверезо оцінити –
Чого ти, власне, вартий у житті?

* * *

На думці кожен має щось своє,
Коли брехню за правду видає.
Нехай про тебе кажуть що завгодно,
Важливо лиш одне: який ти є?

* * *

Нестримані, надмірні й запальні
Слова самозвеличення – смішні.
Розумному не варто говорити
В той час, як вихваляються дурні.

* * *

Бажав би ти піднятись догори,
Та не підходиш для чужої гри.
Коли тебе оцінює невіглас,
До серця ту оцінку не бери.

* * *

Коли наступлять раптом на мозоль,
Собі хоч матюкнутися дозволяй.
Не зображай смиренність і покору.
Потрібно жити, а не грати роль.

* * *

Щодня себе питаєш ти:
Як можна жити без мети?
Мета – це той далекий берег,
Куди потрібно допливти.

* * *

В чеканні довго тягнуться хвилини,
У щасті стрімголов біжать години,
Та найскоріше все ж таки летять
Літа життя для смертної людини.

* * *

У кожної людини є призначення,
Та ми цьому не надаємо значення.
Приходимо у світ, неначе гості;
Накоїмо дурниць — і до побачення.

* * *

Картаючи свій хрест або ярмо,
Даремно тільки нерви псуємо.
Знайди своє покликання, а щастя
Колись до тебе з'явиться само.

* * *

Душа від животіння ожива,
Коли буденні творяться дива:
На чистий аркуш білого паперу
Лягли якісь віршовані слова.

* * *

Плекаючи бажання гонорові
Красу і мудрість втілити у слові,
Будь-що не прагни слави, друже мій,
Бо щастя не у славі, а в любові.

* * *

Любов – то незбагненне почуття,
Що радістю наповнює життя.
Без щастя, без надії, без любові
Людині не потрібне майбуття.

* * *

Не можу я не згодитись, Хаяме,
Що час новий, але життя те ж саме.
Ті ж самі вади й пристрасті таємні,
Що бачив ти, сьогодні грають нами.

* * *

Господь створив для чоловіка жінку,
Щоб той дістав законну половинку.
Але відтоді чоловіча стать
Ні спокою не має, ні спочинку.

* * *

Хто не бажав у розпалі азарту
Своє життя поставити на карту?
За що сплатив би ти таку ціну?
За пристрасть, дірки з бублика не варту!

* * *

Що я тебе люблю - не бачу в цьому дива,
Бо ти на зло літам принадна і красива.
Дивуюся, що ти мене і досі терпиш,
Хоч змолodu тобі терплячість не властива.

* * *

Нехай навкруг на доказ правоти
Змагаються горлянки і роти,
Та що мені до суєтного світу,
Коли зі мною наодинці - ти?

* * *

Ніч котить небом зоряний візок,
І розливає пахощі бузок...
О, скільки ласки у Шехерезади
І скільки нерозказаних казок!

* * *

Поміж розмов і любощів нічних
Наснилося мені, що я - жених.
Я п'яний поцілунками твоїми,
Не дай же протверезитись від них!

* * *

Ніч тягнеться, мов казка чарівна,
І місяць зазирає до вікна.
Щоб справді я відчув себе Хаямом,
Налий, моя безсоннице, вина.

* * *

В моєму серці тільки ти одна
Царюєш неподільно і сповна,
Солодка і жадана, мов коханка,
Розумна і турботлива жона.

* * *

Спалив би я поезії свої
Задля любові й злагоди в сім'ї.
То не біда, що ми з тобою сиві:
Для нас іще співають солов'ї!

* * *

Моя кохана, бачиш ти сама,
Що на поріг до нас прийшла зима.
Навіщо говорити про майбутнє,
Коли його фактично вже нема?

* * *

Пора кохання і весняних гроз
Повз нас промчала, як електровоз.
Від радрців життя лишилась тільки пам'ять,
Та й ту вже викорчує склероз.

* * *

Підказують мені і дзеркало, й калюжа:
Я трохи застарий для люблячого мужа.
Не докоряй мені байдужістю душі!
Хай стримана вона, та зовсім не байдужа.

* * *

Любов не потребує прикриття
Від осуду людського і ниття.
Любов суцільним щастям не буває,
Як не буває вічного життя.

* * *

Твоя любов, розсудливість і врода
Для мене – безсумнівна нагорода.
Де є любов і розум, там завжди
Душевний спокій і сімейна згода.

* * *

Що вдіяти, сучасники мої,
Людині з особистістю її?
У цьому світі кожен з нас самотній –
У натовпі, в пустелі чи в сім'ї.

* * *

Скажи, яким завдячуєш спонукам,
Що ти душевним не скорився мукам?
Кому потрібний ти на цьому світі?
Лише дружині, дітям та онукам.

* * *

Для себе жити – нонсенс, нісенітниця
Так само, як безшлюбності обітниця.
Святішими і ближчими до Бога
Не зробляться самітник чи самітниця.

* * *

Духовна сутність непомітна зовні.
Нехай моральні принципи умовні,
Не заздрю я людині, у якої
Життя святе, а помисли гріховні.

* * *

Щоб согрішити й каятись почати,
Не вистачає в мозку коліщати.
Прощають грішника, що кається в гріхах,
А праведника ні за що прощати.

* * *

О праведнику! Чом вина не п'єш?
Чом жодної з жінок коханою не звеш?
Ти від гріхів себе оберігаєш?
Тоді скажи мені: навіщо ти живеш?

* * *

Живи як пташка – весело й бездумно,
Хоч жити тяжко, а вмирати сумно.
Від радощів, яких на світі мало,
Завчасно відмовлятись нерозумно.

* * *

Трапляються нещастя з усіма,
Чекає нас тюрма або сума.
Є лиш причини й наслідки, а змісту
Ми у житті шукаємо дарма.

* * *

Звичайним стало у часи дозвілля
Смоктати пиво чи курити зілля.
Та молодість, розкута й легковажна,
Даремно забуває про похмілля.

* * *

Старі, в чийх очах просвітництва вогонь,
І млява жертва їх – володар сивих скронь.
А поруч – молоді, що спльовують під ноги
І, матюкаючись, п'ють пиво "Оболонь".

* * *

— Дає Бог молодість, та не дає ума, —
Поважні старики говорять жартома.
— Яка нудна, яка нікчемна старість! –
Гадає молодість, старіючи сама.

* * *

Фінансове положення скрутне,
Та гроші у житті – не головне.
Цього, на жаль, не розуміє молодь.
Втім, дуже швидко молодість мине.

* * *

Коли аллах заборонив вино,
Свідомо він, — хоч це було давно, —
Підняв на боротьбу з зеленим змієм
Зелене мусульманське знамено.

* * *

Одні у храмі моляться в тривозі,
А інші слухають відправу на морозі.
Хоч моляться вони одному богу,
Дві церкви об'єднатися не в змозі.

* * *

Чи варто напоказ відвідувати храм,
Таємно служачи неправедним ділам?
Не вірю я, панове, у безгрішність,
Можливо, через те, що грішний я і сам.

* * *

Не поминай ім'я Господнє всує,
Коли копійки справа не вартує.
Лише тоді проси Його про поміч,
Коли біда, але ніхто не чує.

* * *

Себе, немов на сповіді, спитай:
Ти щедрий, хоч і бідний, чи глитай?
Хто б ти не був – чи праведник, чи грішник –
Ти все ж таки людина, пам'ятай.

* * *

Замучила тебе щоденна суєта.
Погасли почуття і в серці пустота.
Не скаржись на життя: ти сам у тому винен,
Що гідно не прожив даровані літа.

* * *

Пошарпаний життям, невдаха й дилетант,
В мистецтві ти для всіх – зухвалий дебютант.
Як можуть в тебе вірити сторонні,
Якщо ти навіть сам не віриш в свій талант?

* * *

Захоплюючись майстром провідним,
Схиляємось поштиво перед ним.
Чуже життя здається нам змістовним,
Своє ж – чомусь безглуздим і дурним.

* * *

Щодня буденні, непомітні драми
Трапляються і з ближніми, і з нами.
Як тяжко для поета чи артиста
Залежати від моди і реклами!

* * *

Чи наді мною доля так жартує,
Що у журналах твори маринує?
Той вірші, той переклади похвалить,
Проте ні той, ні інший не друкує.

* * *

Хто тим інтелігентам дорікне,
Що співчутливо слухають мене?
Та, щоб допомогти надрукуватись,
Ніхто і пальцем не поворухне.

* * *

Мистецтво – форма, обрана артистом,
Що має сповнить він, як пекар тістом,
Бо форма нам цікава лиш тоді,
Коли вона наповнюється змістом.

* * *

Чому здолала лінь, спаскудилась рука
І думка, що була відважна і прудка?
Ледь жевріє в тобі потреба віршувати:
За цілий божий день не написав рядка!

* * *

Надії безпідставні не голуб:
Замовкла Муза, не розтулить губ.
Хотілось би щось путнє написати,
Та розум остаточно зашкаруб.

* * *

Не здатний я писати пасторалі,
Сонети і присвячення – невдалі.
Якби я міг так само про любов,
Як про свої тривоги і печалі!

* * *

Хай нелегкі в поезії труди,
Проте з-під палки вірші не плоди.
Не намагайся силувати Музу,
Бо кине спересердя назавжди.

* * *

На світі, кажуть, є такий коваль,
Що викує вам щастя пектораль.
Хай вигадка доволі поетична,
Вона – всього лиш вигадка, на жаль.

* * *

Не корчу я із себе мудреця:
Безперспективна вигадка оця.
Я – не мудрець, а швидше – ретранслятор
Якогось невідомого Творця.

* * *

Не мудрість вірші сповнює мої,
А безпорадні вишкребки її.
Пора мені нарешті припинити
Писати недолугі рубаї.

* * *

Хоч скромність прикрашає чоловіка,
Та в цьому перевага невелика:
Нав'язливе й крикливе лізе в очі,
А скромність зовні сіра і безлика.

* * *

Звичайно, то велика неприємність –
Своїх трудів побачити даремність.
Та набагато тяжче розуміти
Своє безсилля і свою нікчемність.

* * *

Як подолать в собі приреченість оту,
Що непомітна лиш незрячому кроту?
Де взяти хлопський глузд, де відшукати мужність,
Щоб визнати хоча б свою неправоту?

* * *

Вогонь вже догорів, та ледь помітний дим
Підтверджує, що ми ще тлієм і чадим.
Не краще би тобі ще в юності померти,
Щоб в пам'яті людей лишитись молодим?

* * *

Я стукаю в серця на радість чи біду,
Та відгуку на стук занадто довго жду.
Який для мене сенс, що розпочнуть читати
І визнають мене, коли я вже піду?

* * *

На долю не звіряючись лукаву,
Куштуй життя, як вишукану страву.
Не варто, друже, нехтувати ним,
Щоб працювати на посмертну славу.

* * *

Ялинок новорічних верховіття
Осипалось і кинуте на сміття.
Лічильник тихо клацнув, і у світі
Вже почалось нове тисячоліття.

* * *

Цікавості нащадків на догоду
Вивчаю таємниці родоводу.
У товщу літ, що канули в минуле,
Вдивляюсь я, мов у глибоку воду.

* * *

Хай витоки далеких прабатьків
Ховаються у темряві віків,
Мій дід – Євмен Миронович Горіздра –
Із роду реєстрових козаків.

* * *

Чи рід Горіздри зник – ніхто не віда,
Не скаже ні земляк, ані сусіда.
Жалкую, що мені не довелось
Успадкувати прізвище від діда.

* * *

Як часто може виникнуть хвороба
Від вірусу малого чи мікроба!
Можливо, й ми для нашої планети –
Отих мізерних вірусів подоба?

* * *

Ліси свої, і луки, і поля
Ми нищимо, як сарана чи тля.
На світі нас, напевне, забагато,
Щоб витримала матінка-земля.

* * *

Не зупинити злочини й безчинства
Суворістю закону й судочинства.
Людська цивілізація помре
Від власного невігластва і свинства.

* * *

У світі все відносно і умовне:
Розумне і дурне, святе й гріховне.
Те, що когось безглуздістю дратує,
Для іншого, можливо, змісту повне.

* * *

Петляє слід усе дрібніших кроків
Під тягарем прожитих нами років:
Шукаємо добра і чистоти
Поміж брехні, насильства і пороків.

* * *

Не тішать вже мене ні вірші, ні пісні,
Життєва суєта наскучила мені.
Тепер лягти б на дно, немов підводний човен,
І більше у ефір не слати позивні.

* * *

Старе життя, розмірене й ледаще,
Ми втратили. Це, може, не біда ще?
Змінився світ, змінилися і ми;
Покаже час – на гірше, чи на краще?

* * *

Хоч доля смертного гіркіша полину,
Творцеві марно дорікати не почну:
Як президент розумний на прем'єра,
Всевишній звалить всю вину на сатану.

* * *

Засуджені до вічної пітьми,
Чому завчасно мучаємось ми?
Думки мої бредуть, як арештанти –
За колом коло у дворі тюрми.

* * *

Географічний атлас не гортай:
Не ждуть тебе ні Куба, ні Китай.
Потік життя несе тебе, як тріску.
Куди? Навіщо? Краще й не питай.

* * *

Уперто вибудовуючи "вілли",
Даремно ми розтрачуємо сили.
Бо що людині в підсумку потрібно? —
Лиш два квадратних метри для могили.

* * *

Відрадно милуватися з веранди,
Як розцвіли під вікнами троянди.
А все ж таки для повноти картини
Не вистачає моря і шаланди.

* * *

Над морем, заохочуючи лінь,
Сиджу я і вдивляюсь в далечінь:
А чи не так на вічний берег смерті
Накочуються хвилі поколінь?

* * *

Той співчуття, напевне, заслужив,
Хто всі свої бажання пережив.
Щасливий той, кому хоч щось, та треба,
Хто до життя іще не збайдужів.

* * *

Воювати за владу, посаду, звання,
Здобувати знання чи міняти вбрання –
Чим заповнити пустку свого існування –
Це вирішує кожен для себе. Щодня.

* * *

Своє життя у кожної людини.
Ми живемо для себе і родини,
Байдужі до оточення, аж поки
Лихої не діждемося години.

* * *

Любити жінку? жлуктити вино?
Чи слухати у опері Гуно?
Усе життя шукаємо ми щастя,
Не здатні зрозуміти – що ж воно?

* * *

Не знаю я – повірите чи ні
Тій правді, що відкрилася мені:
Нічому не навчають перемоги,
Навчають лиш поразки у війні.

* * *

Не ображаймось на народний глас,
Що часом позбавляє нас прикрас:
Нас гудять ті, котрі самі ще гірші,
Бо тим, хто кращі, зовсім не до нас.

* * *

В житті ми атеїсти безнадійні,
Коли новини дивимось медійні,
Але коли сідаємо в літак,
Стаємо забобонні й релігійні.

* * *

Прибережімо слово запальне,
А надто час, – багатство головне, –
Бо поки ми картаємо сучасність,
Вона безповоротно промайне.

* * *

Не розслабляйся, друже, ні на мить,
Якщо ти справді хочеш щось змінить:
Усе, що відкладаєш ти на потім,
Тобі уже ніколи не здійснить.

* * *

Ти – догматичний і прямолінійний,
Якщо в переконаннях ти постійний.
Коли ж ти сумніваєшся в собі,
То для суспільства ти – не безнадійний.

* * *

Не зневажайте правила простого:
Якщо найменший привід є для цього,
Слова любові говоріть живим,
Бо мертвим ці зізнання ні до чого.

* * *

Слова любові, хоч вони й невмілі,
Дорожчі, аніж клятви запізнілі,
Які ми у розпуці даємо
Людині найріднішій на могилі.

* * *

На світі так одвіку повелось –
Усе скінчиться, як розпочалось:
Якщо про нездійсненне мріє юність,
Оплаче старість те, що не збулось.

* * *

Ніхто не вірить в молоді роки
У те, чого навчають старики.
Потрібно впасти і розбити носа:
Навчають тільки власні помилки.

* * *

Коли зусилля розуму невдалі,
Щоб визначити – як нам жити далі,
Насамперед потрібно пригадати
Божественної мудрості скрижалі.

* * *

Честь здобувають змолodu в труді,
А гідність не втрачають і в біді.
Як продаси за гроші честь і гідність,
Із чим же ти залишишся тоді?

* * *

Той, хто себе за когось видає,
Нерідко безпідставно виграє.
"Здаватися" і "бути" — різні речі.
Вирішуй сам: хто ти насправді є?

* * *

Хто хоче досягнути усього,
Той ладен відцуратися свого.
Та, зрадивши свої переконання,
Він без вагання зрадить будь-кого.

* * *

Якщо людина – Господа подоба,
То звідки ж узялась оця жадоба?
Усе їй треба і всього їй мало,
Мов стала ненаситною утроба.

* * *

Любов, що розбиває нам серця,
Підштовхує нерідко до кінця,
Хоча вона, як глянути тверезо,
Не варта і протухлого яйця.

* * *

Не кожен небезпеку уявляє,
Яку кохання для людей являє.
Ти хочеш знати, що воно насправді?
Це – почуття, що душу спопеляє.

* * *

Не той сміливець, хто не знає страху
І ладен в пику заліпити з маху.
Сміливець той, хто бачить небезпеку,
Але за правду піде хоч на плаху.

* * *

Релігія в покорі люд тримає,
Хоч долі і характери ламає.
Але за релігійний фанатизм
Нічого більш потворного немає.

* * *

Чи варто в запалі міжконфесійних кпин,
Ганьбити ближніх, як невірних сарацин?
Той вірить у Христа, а інший – у Аллаха,
Та Бог, якщо він є, – для всіх людей один.

* * *

Чесноти й благородство молоде
З роками зникли невідомо де.
Лише людська гординя залишилась,
Та до добра вона не доведе.

* * *

Скипіти і усе розбити вщент
У сварці – не найкращий аргумент.
В стосунках, особливо міждержавних,
Розсудливість – надійний інструмент.

* * *

Свої рядки віршовані я звик
Заносити негайно в записник.
Та як же рідко в голову приходять
Відточені думки, без заковик!

* * *

Вода чорніша там, де глибина,
А у думках глибоких – таїна,
Бо зайвих слів вони не потребують:
Чим більше слів – тим нижча їм ціна.

* * *

Хоч лиха час із пам'яті не стер,
Було раніше краще, ніж тепер.
Не знати ще – кому поталанило:
Тим, хто живе, чи тим, хто вчасно вмер?

* * *

О Боже! Кар для нас не обирай.
Людей безсмертям краще покарай.
Ми на землі таке створили пекло,
Що після нього справжнє пекло – рай.

* * *

Всі корупційні схеми і процеси
Не переможеш викриттями преси:
Існують для політиків лишень
Партійні й особисті інтереси.

* * *

Когось критикувати й викривати
Простіше, аніж чесно працювати.
Коли ж впрягтись потрібно і тягти,
Дарма на попередників кивати.

* * *

Москву за третій Рим, за свій оплот
Вважає церкви руської синод,
Немов би ці мерзотники й п'янчуги –
Єдиний богообраний народ.

* * *

Ми розірвали пута вікові,
Щоб вийти на простори світові.
Ми всі тепер бандерівцями стали –
Не хочемо коритися Москві!

* * *

Чи думав хто радянської пори,
Що дух наш піднесеться догори?
Коли почуєш: "Слава Україні!",
"Героям слава!" — щиро говори.

* * *

У різні для історії моменти
Трапляються безглузді прецеденти.
Світ шокував недавно й наш народ,
Невігласа обравши в президенти.

* * *

Хай вибачать мені за прямоту:
Не вірю у безгрішність я святу.
Наш світ загрузнув у таких пороках,
Що де вже відшукати чистоту?

* * *

Хоч я давно не мучусь, не зітхаю,
Кохай мене, як я тебе кохаю:
Для мене ти і досі молода,
А старість я твою не помічаю.

* * *

І справді, роки старості сумні:
Так гірко усвідомлювать мені,
Що, марно витрачаючись, минають
Безрадісні й одноманітні дні.

* * *

Лишилося півкроку усього,
Щоб досягнути фінішу свого.
Біда не в тому, що життя коротке,
Біда, що ми прогаяли його.

* * *

Лише одне засмучує й лякає,
Що небуття на кожного чекає.
Людське життя, немов зимовий день:
Ледь розсвіло, дивись, уже й смеркає.

* * *

Зимовий сірий день на землю сипле сніг.
З кімнати, із тепла, не тягне за поріг.
Ліпить сніговика, кататись на санчатах,
Напевне, саме час, та Час давно вже збіг.

* * *

Іще один прожитий рік минає,
Мов камінцем у вічність поринає.
Чи ще багато в тебе їх в руці? –
Ніхто свого майбутнього не знає.

* * *

Думок моїх розсипалось зерно
І в рубаї формується воно.
З мозаїки оцих чотиривіршів
Складається життя мого панно.

* * *

Хоч іноді в коротких рубаї
Вмістити важко роздуми свої,
Під силу їм відобразити Мудрість.
Та де мені позичити її?

* * *

Надумав я писати рубаї,
Та бачу, спроби кинувши свої:
Вони у порівнянні із Хаямом –
Як на гранітній скелі лишай.